

Artykuł stanowi próbę porównania poetologii reprezentowanych przez austriackich pisarzy satyrycznych Karla Krausa i Elfriede Jelinek z uwzględnieniem kontekstów kulturowych, w których osadzona jest ich twórczość. Punktem wyjścia dla przeprowadzonej analizy tekstów „satyryków apokaliptycznych” jest esej Waltera Benjamina Karl Kraus, który wskazuje na kanibaliczne źródła satyry (satyryk jako „figura, w której cywilizacja recypowała ludożercę”). Figura ludożercy w znaczeniu metafory opisującej strategię produkcji tekstu, metody krytyki języka oraz koncepcje autorstwa staje się kategorią analityczną i narzędziem interpretacji.